

[Bertel Dahlgaard.]

Tror man ikke, det er nok? Skal man gå videre? Tror man så, man kan undgå at beskatte de jævne livsforhold, selvom man nok så nydeligt siger, at folk bestemmer selv, om de vil betale disse skatter, for de kan jo lade være med at købe varerne. Det er ikke andet end camouflage. Kan der findes opkrævningsformer for en forbrugsskat, der rammer et *overforbrug*, men undtager det jævne forbrug, da er spørgsmålet værd at overveje, men en sådan skatteteknik er ikke opfundet endnu. Jeg håber også, at forretningslivets kvinder og mænd vil danne et værn mod denne skat, der vil være en utålelig byrde for erhvervs-livet, kræve en kæmpemæssig administration og åbne muligheder for snyderi i højere grad end nogen anden skat, og jeg håber, at landets husmødre vil stå sammen i modstand mod denne skat. Må vi i stedet bede regeringen komme med sin skattereform, der gennemfører en forenkling af hele skattesystemet.

Jeg vender mig dernæst til den højtærede indenrigs- og boligminister. Vi møder her den samme passivitet, som præger regeringen på andre områder. Ministeren sagde i går om spørgsmålet huslejeudligning meget rigtigt, at der i denne sag er så store problemer af politisk, økonomisk og social karakter, at en undersøgelse af hele problemet må gå forud for en standpunkttagen. Ja, det samme sagde ministeren, da han i fjor blev minister. Der er gået et år, men først nu skal undersøgelsen begynde, skønt ministeren ved, at problemet bliver vanskeligere for hver dag. Og så siger ministeren, at nu kan rigsdagen søge at løse problemerne i det politiske udvalg.

Jeg har al mulig medfølelse med ministeren, som han sidder der med vanskelige problemer op over ørene, men det var jo ham, der for et år siden tilbød sig som den, der kunne ordne tingene. Ministerens lange tale i går har jeg såmænd ikke så meget at sige til, thi det var jo en lang redegørelse eller opremsning af alle de vanskeligheder, han i det forløbne år har mødt i forhold til byggeriet og byggeomkostningerne, og det er så sandt, så sandt. Men er nogle af vanskelighederne blevet overvundet, eller fik vi at vide, hvordan nogle af vanskelighederne kan overvindes?

Jeg hørte det ikke, men det er ministerens opgave at overvinde vanskelighederne. Jeg vil gerne give den højtærede indenrigs- og boligminister en bred margin i denne sag, men jeg kan ikke gå så vidt, at jeg kan godkende, at der intet er for ministeren at gøre,

når han selv indrømmer, at forholdet længe har været dette, at statens støtte til boligbyggeriet i høj grad gennem ubeføjede omkostningsstigninger går i forkerte lommer, d. v. s. at det sker igennem materialepriser, avancer og sortbørlønninger. Når hertil føjes, at ministeren står som den mest udprægede repræsentant for den kreditstrammingspolitik, som skaber de største vanskeligheder for byggeriets finansiering, synes jeg, ministerens regnebræt er ved at blive for tungt at stå til ansvar for. I fjor måtte rigsdagsudvalget tage udformningen af lejelovgivningen i sin hånd for overhovedet at nå til et resultat, og nu siger ministeren til os, at rigsdagsudvalget også alene må udrede lejeudligningsproblemet, som ministeren nærmest finder uløseligt. Og alt dette sker samtidig med, at ministerens udmærkede broder, det ærede medlem hr. Poul Møller, i mandags docerede i „Nationaltidende“, at alt ansvar er ved at forflygtiges her i landet ved, at alting henlægges i kommissioner og udvalg. Kan ministeren ikke selv se, at sådan kan han ikke blive ved? Ministeren har attrået de gyldne kæder, så må han også gøre sig fortjent til dem og ikke give op overfor enhver vanskelighed. Rent ud sagt, ministeren bør ikke regne med, at et udvalg på forhånd skal kunne udrede det lejeudlignings spørgsmål, som han selv melder pas overfor. Ministeren må nu møde i det politiske udvalg og gøre rede for, ad hvilke veje han har tænkt sig at gå, hvilke overvejelser og hvilke undersøgelser han har foretaget sammen med sin administration, og hvilket resultat man foreløbig er nået til.

Ministeren kan ikke fortsat leve alene på oppositionens ideer og hjælpsomhed, således som han gjorde det i fjor.

Jeg skal endnu sige til den højtærede indenrigs- og boligminister, at når han hævder, at der ikke er mulighed for at give adgang til udstedelse af kortfristede obligationer, så byggeriet ikke har nødtigt at binde sig til den høje rente af langfristede lån i al fremtid, ja, så er det et spørgsmål, om der ikke her kan træffes særlige arrangementer, eventuelt i samvirke med nationalbanken — man må jo huske, at det samlede udbud af obligationer hverken bliver større eller mindre ved, at langfristede obligationer erstattes med kortfristede. Jeg minder også det høje ministerium om, at ved gennemførelsen af metervareordningen erklærede den daværende handelsminister, at den derved fremkomne opsugning af penge ikke skulle resultere i en øget kreditstramning. Hele dette kreditsspørgsmål vil